

DOM

afsagt den 29. august 2017

Retten nr. 1-2846/2017

Politiets nr. SAV-2017-1300401-77

Anklagemyndigheden

mod

██████████ Tiltalte

født ██████████ Dato ██████████ 1979

Tiltalen og parternes påstande

██████████ Tiltalte er tiltalt for overtrædelse af

straffelovens § 155, 1. og 2. punktum, ved den 13. november 2016, ca. kl. 16.30, på Strandvejen i Aarhus at have misbrugt sin stilling som polititjenestemand til at krænke det offentliges ret for derved at skaffe sig uberettiget fordel, idet han, efter at være blevet standset i sin private bil af politiassistenterne ██████████ Vidne 1 og ██████████ Vidne 2 i anledning af en hastighedsovertrædelse, på utilbørlig vis forsøgte at påvirke politiassistent ██████████ Vidne 1 til at undlade videre forfølgning af sagen, idet tiltalte udtalte: "Nå, vil I skrive mig, det er jeg sgu ked af, det kan da ikke passe, hva", "det er jo bare et stykke papir, der kan regenereres", "der er jo ingen grund til, at det skal komme dertil, det er jo bare et stykke papir, der skal rives over og renskrives", "det er jo kun fordi, I er fra Færdslen, havde det været nogle af de andre, havde de da bare laver en ny seddel frem for at skrive en kollega", "det har du din mening om, jeg har en anden. Det er jo bare at skrive en ny seddel og rive den over, det ved jeg da" eller lignende.

Anklagemyndigheden har påstået, at tiltalte idømmes bødestraf.

Tiltalte har nægtet sig skyldig.

Sagens oplysninger

Der har medvirket domsmænd ved behandlingen af denne sag, jf. retsplejelovens § 686, stk. 2, 1. pkt.

Anklageskrift er modtaget den 20. april 2017.

Der er afgivet forklaring af tiltalte og vidneforklaring af politiassistent ██████████ Vidne 1 og politiassistent ██████████ Vidne 2.

Tiltalte har forklaret, at han har gjort tjeneste i politiet siden 2002, først i

København og siden 2009 ved Østjyllands Politi. Han har fungeret i patruljesektionen, beredskabet og ordenspolitiet.

Han kender både **Vidne 1** og **Vidne 2**, dog bedst **Vidne 1**, som han er jævnaldrende med og været i beredskabet sammen med. **Vidne 2** kender han mere perifert, idet denne altid har været i færdselsafdelingen, der har til huse i Randers. Han har ikke haft noget samarbejde med **Vidne 2** som sådan. Han og **Vidne 1** har kørt sammen eller har i hvert fald været i tjeneste sammen. De har ikke noget privat med hinanden at gøre. Han har haft et fint kollegialt forhold til **Vidne 1**, og de har ikke haft uoverensstemmelser.

Han husker episoden den 13. november 2016. Det var en søndag, og han havde fri. Han bor i Odder og havde været i Aarhus med sin kone og deres to børn. På Strandvejen ved Svendborgvej så han en kollega vinke ham ind til siden. Han var i tvivl om, hvorvidt det var en færdselskontrol, men han så lasermåleren. Han svingede op ad Svendborgvej og standsede bilen.

Ingen af kollegerne kom umiddelbart op til ham. Han steg ud af bilen og lod familien sidde. Han så nu, at det var **Vidne 1**, der havde vinket ham ind. Han gik hen imod de to kolleger, der stod sammen, og sagde goddag. Der var ingen grund til at præsentere sig, da de kendte hinanden. Han havde en fornemmelse af, hvad det drejede sig om.

Det var en lidt akavet og uvant situation for både ham og de to kolleger. Han havde en idé om, at han nok havde kørt for stærkt. Der var det pågældende sted en fartbegrænsning på 50 km/t. Han kan dårligt huske rækkefølgen, men på et tidspunkt blev han klar over, at de havde en måling på ham. Han fornemmede, at det var **Vidne 1's** måling og dennes sag. Efter et øjeblik gik **Vidne 2** væk og fortsatte sine målinger. Der havde forinden kun været en "præsentation".

Generelt ligger hele ordvekslingen langt væk for ham. Da det hele var slut, og han var kørt derfra, tænkte han ikke nærmere over det, udover at han var ærgerlig. Da han steg ud af sin bil, tænkte han, at han nok fik en bøde. Han havde ikke travlt. Det var hans egen dumhed, og han var frustreret. Han sagde ikke dette, men hans fremtoning/væremåde har nok indirekte vist det. Han prøvede at bløde lidt op på den uvante situation, der også var akavet for de to kolleger, fordi de havde standset én, som de kendte. Han ved ikke, om **Vidne 1** havde prøvet dette før.

Formalia omkring bøden kom sådan lidt hulter til bulter. Det var ikke som normalt, når politiet standser en borger. De stod og talte i nogle minutter. Han havde på ingen måde til hensigt at påvirke **Vidne 1**, som jo bare passede sit arbejde. Han er ked af, at **Vidne 1** har opfattet det sådan. Han har kendt **Vidne 1** fra vagtstuemiljøet, hvor omgangstonen og jargonen er meget direkte og nogle gange ironisk og

sarkastisk. Han sagde ikke direkte, at han var træt af at blive stoppet, men hans kropssprog har måske vist dette. Han kommenterede ikke målingen, som på et tidspunkt blev præsenteret for ham.

Foreholdt [redacted] Vidne 1's notits af 16. november 2016 forklarede tiltalte, at [redacted] Vidne 1 må have misforstået hans ordvalg og hensigter. De ord, som han har sagt, er ulykkeligvis blevet opfattet på en anden måde. Han kan ikke sige, at han præcis kan genkalde sig det ordvalg, der er blevet brugt. At det var en akavet situation, gav ham ikke umiddelbart anledning til at overveje, hvad han skulle sige. Han brugte en vagtstuejargon, der var ironisk og sagt i sjov. Han havde ikke til hensigt at påvirke [redacted] Vidne 1 til at undlade at skrive ham. Han havde ikke nogen overvejelser over, om han kunne tillade sig at bruge en sådan jargon. I bagklogskabens lys burde han nok være blevet siddende i bilen og have stukket [redacted] Vidne 1 sit kørekort.

Foreholdt notitsen side 1, 4. afsnit forklarede tiltalte, at det beskrevne om den indledende kontakt passer meget godt. Vedrørende 5. - 10. afsnit genkender han ikke ordret ordvekslingen som beskrevet. Han vil ikke afvise, at [redacted] Vidne 1 har sagt som anført i 5. afsnit. Han husker ikke, om han selv har sagt som refereret i 7. afsnit. Hvis det var tilfældet, har han sagt det i en vagtstuejargon med et glimt i øjet. Han husker ikke, om [redacted] Vidne 2 sagde som refereret i 9. afsnit, men der blev sagt et eller andet, idet [redacted] Vidne 2 gik væk. Han husker ikke, om [redacted] Vidne 1 ordret sagde som refereret i 10. afsnit, men det passer meget godt med, at han vidste, at det stod til troende og så målingen på laseren.

Foreholdt notitsen side 1, 11. afsnit, forklarede tiltalte, at han bestemt ikke mener, at han har sagt som refereret. Ordet "regenereres" er ikke et ord, han normalt ville bruge, og han kan ikke genkende det. Han husker ikke, om [redacted] Vidne 1, som refereret i 12. afsnit, sagde noget om, at der var kort eller langt til Duppen, eller om Duppen blev nævnt. Han genkalder sig ikke ordlyden som beskrevet i 13. afsnit. Hvis han har sagt noget i den retning, har det nok været, at han ville håbe, at man bare kunne rive papiret over, men han husker det ikke. Han var frustreret over at få en bøde, og han har i så fald sagt sådan vel vidende, at det ikke kunne lade sig gøre. Han kan ikke genkende sine ord i den betydning, som det er skrevet i notitsen.

Foreholdt notitsen side 2, 1. - 4. afsnit, forklarede tiltalte, at han ikke husker ordvekslingen. Han og [redacted] Vidne 1 stod og talte sammen i et par minutter. Det var en samtale, som han ikke hæftede sig særlig meget ved, og da han kørte derfra, tænkte han ikke nærmere over den. Han kørte derfra med en bøde for overtrædelse af færdselsloven. Det var han træt af, men der var ikke noget at gøre ved det. Det var først, da han et par måneder efter modtog indkaldelsen fra DUP, at han genopfriskede sin hukommelse. Han genkender ikke ordlyden, eller om [redacted] Vidne 1 har nævnt noget med en julefrokost. Han kan slet ikke genkende 2. - 4. afsnit.

Han ved selvfølgelig godt, at færdselspolitiet skriver bøder ud. Det er den brede opfattelse, at færdselspolitiet skriver alt, mens beredskabet godt kan give advarsler. Han husker ikke, om han var inde på dette under deres ordveksling. Han kan ikke genkende denne, som den er refereret i notitsen. Det virker heri meget, som om **Vidne 1** mener, at han har forsøgt at påvirke **Vidne 1**, men dette var ikke tilfældet.

Foreholdt at det i notitsen er nævnt ganske mange gange, at tiltalte taler om at rive en seddel over, forklarede tiltalte, at han forsøgte at gøre situationen mindre ukomfortabel ved at dreje den over i en vagtstuejargon. Det var ikke hans hensigt at påvirke **Vidne 1**. Han husker ikke selve ordlyden af det, han sagde, men **Vidne 1** har givetvis tænkt mere over det efterfølgende. Han husker, at han registrerede, at **Vidne 2** gik over og fortsatte sin fartkontrol og herunder standsede endnu en bil.

Det var **Vidne 1**, der skrev det hele i tilkendegivelsen. Det kom lidt hulter til bulter. Da han var kørt derfra med tilkendegivelsen og kørte op ad Svendborgvej, opdagede han, at **Vidne 1** havde glemt at underskrive tilkendegivelsen. Han kørte derfor tilbage, og **Vidne 1** underskrev den.

Han talte ikke efterfølgende med **Vidne 1** eller **Vidne 2**. Han hørte ad omveje, at der muligvis var skrevet en notits, men han blev først bekendt hermed, da han blev indkaldt til afhøring hos DUP. Dette blev han meget overrasket over. I hans optik var sagen slut og afgjort. Han kan forstå, at **Vidne 1** har haft den opfattelse, som er anført i notitsens sidste afsnit. Der var på stedet en god stemning, og de havde en kollegial samtale om et svært emne.

Hverken hans kone eller børn overhørte samtalen mellem ham og **Vidne 1**. De sad i bilen i en afstand af 30-50 meter. Han blev siddende i bilen et øjeblik og forventede, at betjenten ville komme op til ham. Da dette ikke skete, tænkte han, at han ville gå ham i møde. Han synes ikke, at det blev en sædvanlig politiforretning. Der blev ikke rejst en sigtelse, og han blev ikke oplyst om sine rettigheder. Han har ikke selv arbejdet i færdselspolitiet, men han er vant til at udskrive bøder. Det kom ikke i staccato som normalt.

Han husker ikke, hvornår eller om han ordret blev spurgt, om han kunne erkende forseelsen. Det var ikke en normal fremgangsmåde. Han husker ikke, at **Vidne 1** sagde til ham, at han ikke havde pligt til at udtale sig. Han fik formularen med tilkendegivelsen i hånden uden underskrift og stempel. Han var kørt op ad Svendborgvej og kørte tilbage til Strandvejen. **Vidne 1** vinkede ham ind igen, fordi han tilsyneladende selv havde opdaget, at han ikke havde underskrevet tilkendegivelsen. Stemplet heri er formentlig sat på efterfølgende. Han så det ikke ske, og der var ikke noget

stempel på hans kopi. Det passer formentlig meget godt, at han først efterfølgende fik at vide, at han ikke havde pligt til at udtale sig.

Bødeforelægget kom efter et stykke tid i hans e-boks, og han betalte bøden. Han har ikke efterfølgende forsøgt at kontakte **Vidne 1**. **Vidne 1** gør tjeneste i Randers, og han har kun set skyggen af ham.

Han har siden 1. juli i år været suspenderet fra sit arbejde. Han har påklaget afgørelsen herom. Han går herved ned på 2/3 løn, efter at han har brugt alle sine fridage først. Han tænker, at suspensionen vil blive efterfulgt af en afskedigelse.

Vidne 1 har som vidne forklaret, at han i 2005 kom på politiskolen og i 2006 kom til Østjyllands Politi. Han har siden 2012 arbejdet i færdselsafdelingen. Forud herfor var han i beredskabet og i nærpolitiet. Han kendte tiltalte forud for sagen, da de 1-3 gange har kørt sammen i beredskabet. Han har aldrig haft noget at udsætte på tiltalte, og de har heller ikke haft nogen uoverensstemmelser. Han har aldrig hørt dårlig omtale af tiltalte.

Den 13. november 2016 var han på tjeneste i færdselsafdelingen og foretog hastighedskontrol med Laser sammen med sin kollega **Vidne 2** . De placerede sig på Strandvejen ud for Svendborgvej, som er et sted, de tit bruger. De havde da måltal, og det var et af de bedste steder at stå.

De skiftes til at stå ved laserapparatet og tage målinger. Hvis man måler en overtrædelse, går man også selv ud og standser vedkommende. Kollegaen laver kontrolarket og noterer heri ned, hvad laseren udviser samt registreringsnummeret på køretøjet, der stoppes. Der kan stå op til 20 målinger på et ark. Kontrolarket skal bruges til for eksempel at fremlægge i retten. Tilkendegivelsen og kontrolarket skal være overensstemmende.

Det var ham, der foretog målingen af tiltaltes bil. De stod ved Svendborgvej og målte trafikken, der kom fra krydset med Jægergårdsgade. Tiltalte kørte i 2. vognbane med en hastighed på 79 km/t. Han gik ud og standsede bilen og vinkede den ind på Svendborgvej. Han var ikke da klar over, at det var tiltalte, der var fører af bilen. Det var halvmørkt eller mørkt, og han kunne ikke se føreren.

Herefter gik han hen til laseren og noterede tilkendegivelsen. Det er alt efter, hvordan han skønner den bil, der er målt, om han straks henvender sig til føreren. I dette tilfælde skønnede han, at der ikke var nogen risiko, og han gik derfor hen og skrev tilkendegivelsen først.

Han lagde ikke mærke til føreren, før han hørte en stemme bag sig. Han genkendte tiltaltes stemme og vendte sig om og genkendte tiltalte. Tiltalte sagde: "hej, hvad så". Han svarede tiltalte: "Hej **Tiltalte** ", det er sgu træls,

jeg har målt dig til at køre for stærkt". Med hensyn til den nøjagtige ordlyd må han henholde sig til sin notits.

Tiltalte sagde nu: "Nå, kan det nu også passe, vil I skrive mig?". Han svarede: "Ja, det er noteret på arket".

Vidne 2 stod da rimelig tæt på, og de stod ligesom i en trekant. **Vidne 2** sagde nu, at det var en træls situation for både tiltalte og dem. Han husker ikke, hvem der sagde det næste, men tiltalte sagde igen noget om, om de ville skrive ham. Tiltalte sagde: "Det er jo bare et stykke papir, der kan regenereres". Han svarede: "Nej, det vil jeg ikke, det kan ikke være anderledes".

Han opfattede, at tiltalte forsøgte at påvirke ham til at undlade at skrive tiltalte. Han sagde derfor: "Der er ikke ret langt til Duppen herfra". Med det mente han, at de skulle stoppe, og at de ikke skulle gå længere ad den vej. De ville begge være i risiko, hvis han skulle regenerere, det vil sige omskrive, et dokument, der eventuelt skulle bruges i retten senere. Han må ikke destruere et dokument.

Tiltalte sagde på et tidspunkt noget om, at det kun var et stykke papir, der kunne rives i stykker. Han svarede: "Hvis du sidder til en julefrokost om 3-4 år og siger, at du slap for en bøde, så ville jeg ryge direkte ud."

Han sagde til tiltalte, at tiltalte ikke havde pligt til at udtale sig, men om tiltalte kunne erkende at have kørt med hastighed af 76 km/t. Tiltalte svarede ja hertil. Tiltalte gik nu hen til sin bil med tilkendegivelsen. Vidnet fandt ud af, at han ikke havde underskrevet tilkendegivelsen. Der var tale om en stille og rolig udveksling. Tiltalte var ikke ubehagelig, og ingen var ophidset, men det, som han stod tilbage med, var, at han på ingen måde var i tvivl om, at tiltalte forsøgte at påvirke ham til at undlade at skrive tiltalte. Det var en træls situation, fordi det var en person, som han på en eller anden måde kendte. De havde en form for afhængighedsforhold til hinanden. Han følte ret hurtigt inde i samtalen, at tiltalte prøvede at påvirke ham, og det var derfor, at han ret hurtigt nævnte Duppen. Han ville have, at det nu skulle stoppe, og han ville ikke høre mere. Det var ikke hans indtryk, at tiltalte ville lave sjov. Han tror, at tiltalte var ærgerlig over bøden. Tiltalte sagde ikke noget herom.

3-4 timer senere skrev han ordvekslingen med tiltalte ned på et håndskrevet ark for at huske det så præcist som muligt. Han holdt det for sig selv og overvejede situationen. Straks efter, at tiltalte var kørt, gik han hen til **Vidne 2** og sagde: "Hvad fanden skete der lige der?". Han husker ikke, hvad de nærmere snakkede om, udover at **Vidne 2** syntes, at det var en kedelig og træls situation for dem alle. De stod da og kiggede hinanden i øjnene. **Vidne 2** fortsatte herefter sin måling.

De fortsatte deres arbejde i 1-2 timer, og han tænkte på noget andet. Da de afsluttede arbejdet, havde han brug for at skrive noget ned. Han nævnte ikke dette for [redacted] Vidne 2. Han husker ikke præcis, hvad [redacted] Vidne 2 sagde under kontakten med tiltalte, men det var noget med, at det var træls for tiltalte, men også træls for dem. Han husker ikke præcis, hvad [redacted] Vidne 2 sagde efterfølgende, men han går ud fra, at han sagde, at han ikke havde hørt det hele.

Han var frustreret den pågældende dag og skrev med vilje notatet i hånden og gemte det for sig selv. Han tænkte over det i et par dage og prøvede at se sagen fra forskellige sider. Til sidst gik han til sin arbejdsleder og sagde, at der var noget, han var nødt til at vende med ham. Hans arbejdsleder sagde, at de selvfølgelig ikke kunne sidde det overhørig, og han gik derfor tilbage og skrev notitsen. Det, der havde holdt ham tilbage, var, at han selvfølgelig overvejede konsekvenserne for både ham selv og tiltalte. Kort sagt vidste han godt, hvad der var det rigtige, men han vidste ikke, om han turde gøre det.

Han drøftede det også med kolleger ved at opstille episoden som et eksempel uden at nævne navne. En kollega spurgte ham i fortrolighed, hvem det var, og han sagde det og tilføjede, at kollegaen ikke måtte sige det til nogen. Han konstaterede efter et par dage, at den pågældende ikke havde holdt det, og navnet kom ud. Han ønskede ved at opstille episoden som et eksempel at få sine kollegers besyv med. De var ikke i tvivl, hvad der var rigtigt at gøre, men én stillede tvivl om, hvorvidt det var værd at gøre. Det kunne have konsekvenser for ham. Han har ikke oplevet sådan en sag selv, men han har på vandrørene hørt om det.

Der kom efterfølgende mange spørgsmål, og han henviste til, at sagen snart skulle i retten. Han har selv notitsen og kan vedstå denne i dag. Da han skrev notitsen, gav det mest mening at skrive ordlyden fra det håndskrevne. Det eneste, han har tilføjet i notitsen, er det indledende om hvor og hvornår. Ordet "regenerere" ville han aldrig selv bruge, og han er sikker på, at tiltalte selv sagde det. Han er også sikker på, at tiltalte sagde "rive i stykker" og "renskrive".

Foreholdt tiltaltes forklaring om, at han alene genkender ordlyden af den indledende ordveksling, og at det, som han udtalte, blev sagt i en vagtstuejargon, forklarede vidnet, at han ikke skal kunne tolke tiltaltes ord, men det, der blev sagt, er gengivet ordret. Han mener, at en vagtstuejargon i hvert fald skulle stoppe, efter at han havde nævnt Duppen, og efter at han havde sagt, at han var lige så glad for sit arbejde som tiltalte.

Færdselsafdelingen er placeret i Randers, hvor også hans nærmeste chef og dennes nærmeste chef sidder. Han havde kørt i beredskabet og arbejdet i nærpolitiet, da han søgte en stilling i færdselsafdelingen. Han var fra 2012 og indtil august 2014 sideløbende med i kredsens indtrængningshold eller

anholdelsesgruppe. Han blev herunder sygemeldt på grund af en arbejdsskade i forbindelse med en anholdelse. Han fik PTSD og var igennem 1½ år helt eller delvis sygemeldt. Fra februar 2016 arbejdede han igen på fuld tid. Han har gennemgået diverse speciallægeundersøgelser, og der var intet, der talte imod, at han kunne fortsætte i sit arbejde.

Han talte den følgende dag og i dagene frem til udarbejdelsen af notitsen med sin kæreste om episoden. Han var først hjemme ved midnatstid. Han nævnte, at det var en kollega, men nævnte ikke navnet. Notitsen blev skrevet ren den 16. november.

Foreholdt sin forklaring refereret til afhøringsrapport af 24. januar 2017, 3. afsnit, forklarede vidnet, at han ikke mener, at han viste sin kæreste det håndskrevne notat, men han var i tvivl om, hvorvidt han skulle gå videre med det i forhold til de konsekvenser, det kunne få for ham.

Han vendte også spørgsmålet med sin kollega **Person 1**. Denne er tidligere talsmand i færdselsafdelingen og sidder også Randers. Han overvejede sin tavshedspligt, men valgte at afsløre navnet for **Person 1**. Da han forelagde sagen som et eksempel for kollegerne, var også **Person 2**, der nu er pensioneret, til stede. Han er usikker på, hvem de andre var. Det foregik i deres kaffestue, hvor der sad flere. Der blev ikke nævnte navne. Han delte alene navnet med **Person 1** på et kontor. Konklusionen på drøftelsen var, at det gav for store konsekvenser for dem selv at skrive en notits.

Den normale arbejdsproces, når man stopper en bilist er, at den pågældende skal vide, at han sigtes for en overtrædelse af færdselsloven, og at han ikke har pligt til at udtale sig. Han fulgte ikke denne procedure i forhold til tiltalte. Da tiltalte henvendte sig til ham og **Vidne 2**, blev det lidt utraditionelt. Han anvendte ikke den korrekte ordlyd og formalia, men tiltalte var godt klar over, at han ikke havde pligt til at udtale sig. Da han og tiltalte efter den omtalte ordveksling kom til det, sagen drejede sig om, sagde han til tiltalte, at tiltalte jo godt vidste, at han ikke havde pligt til at udtale sig. Han havde da udfyldt hele tilkendegivelsen.

Da tiltalte gik hen til sin bil, opdagede vidnet, at han ikke havde underskrevet tilkendegivelsen. Han gik derfor hen til tiltalte, der havde vendt sin bil på Svendborgvej. Han fik tilkendegivelsen af tiltalte og underskrev denne. Da han havde vinket tiltalte ind, gik han hen til laseren og udfyldte det vigtigste i tilkendegivelsen vedrørende hastighed og distance. Han havde forud for målingen udfyldt tilkendegivelsen med tid og sted. Tiltaltes personnummer og adresse noterede han først efter, at han havde set tiltaltes kørekort.

Til sidst sagde han til tiltalte, at han havde skrevet ham for at køre 79 km/t, og at tiltalte ikke havde pligt til at udtale. Tiltalte erkendte. Grunden til, at

han ikke var startet hermed, var, at det ikke var ham, men tiltalte, der indledte samtalen. Der var ikke nogen afhøring af tiltalte under deres ordveksling, men han svarede på det, som tiltalte sagde. Med hensyn til oplysningen om, at man ikke har pligt til at udtale sig, brugte han samme måde i forhold til tiltalte som den måde, vidnet i retten bliver spurgt, om han er bekendt med vidneansvar og vidnepligt.

Han husker ikke, om der den omhandlede dag sad et eller to børn i tiltaltes bil. Han så ikke andre voksne end tiltalte.

På politigården afleverede han tilkendegivelsen med oplysning om signalkoden, efter at han havde kigget den igennem en sidste gang og stemplet den.

Det var først efter, at han havde talt med sin leder, at han skrev notitsen. Grunden til, at han i hånden havde nedskrevet ordvekslingen med tiltalte, var, at han på stedet følte, at tiltalte forsøgte at påvirke ham til, at tiltalte kunne slippe for straf. Han var klar over, at det i forhold til loven var forkert. Det var det, der gjorde udslaget, og det, der til sidst gjorde, at han valgte at skrive notitsen. Han følte, at tiltalte påvirkede ham og forsøgte at få ham til at gøre noget ulovligt.

Vidne 2 har som vidne forklaret, at han i 37 år har været ansat i politiet, heraf 32 år hos Østjyllands Politi. Han har siden ca. 2000 været i færdselspolitiet. Han fungerer også som beredskabsassisterende vagt for beredskabet i Aarhus.

Den 13. november 2016 foretog han hastighedsmålinger med sin kollega, **Vidne 1**, på Strandvejen i Aarhus. De startede hen på eftermiddagen efter at have foretaget kontrol af Laseren. Han har målt adskillige gange på det pågældende sted. De skiftes til at måle.

Den omhandlede sag var en ganske almindelig sag. **Vidne 1** skød en bil, der kørte i mod dem, og vinkede den ind til siden. Bilen kørte op på Svendborgvej. Han udfyldte kontrolskemaet med bilens registreringsnummer og farve. **Vidne 1** tog kontakt til føreren af bilen.

Han husker episoden, der har fyldt mere end de fleste sager. Efter at have udfyldt kontrollisten var han selv klar til at gå i gang med den næste måling. Den, der laver målingen, er den, der optager rapporten. Han kunne godt kende tiltalte som en kollega fra Aarhus, men kendte ikke tiltaltes navn, da **Vidne 1** og tiltalte stod og snakkede. Han ved, at tiltalte arbejder i beredskabet. Han husker ikke forløbet i detaljer, men det var ikke en voldsom situation, men en ganske almindelig rutinesag. Han så ikke, hvordan **Vidne 1** og tiltalte begyndte at tale sammen. **Vidne 1** stod da nogle meter fra ham ved Laseren.

Han tror, at han selv, lige da han gik forbi [Vidne 1] og tiltalte, sagde et eller andet til tiltalte om, at det her var en træls sag for alle. Det er en vending, som han bruger i en sådan situation. Det kan ikke undgås at måle en kollega.

Han hørte kun ganske lidt af, hvad der blev sagt, fordi han gik væk fra stedet og havde målt en anden bil. Han hørte dog et eller andet om, at tiltalte sagde noget med at "rive noget i stykker", og at [Vidne 1] sagde, at "der er ikke langt op til Duppen". Det sidste smilede han lidt af, da det var en lidt kæk bemærkning, som han opfattede det, var der dog ikke noget galt i at sige det. Der var ikke noget usædvanligt i det, han hørte. Nogle, der bliver stoppet af færdselspolitiet, kan finde på at rive papiret i stykker og tage mappen fra dem. Andre filmer og optager en politiforretning. Folk bliver generelt frustrerede over at få en bøde. Han havde ikke så megen kontakt med tiltalte, at han konstaterede, om tiltalte var frustreret.

Han mener ikke, at det er acceptabelt at slynge ud: "Riv lige den i stykker", men det kan være sagt i en øjeblikkelig frustration. Han er så gammel i gårde og har oplevet så mange forskellige situationer, at det ikke er noget, som han ville lade sig gå ret meget på af. Men igen - han hørte ikke ret meget af, hvad der blev sagt mellem tiltalte og [Vidne 1], og han har ikke mulighed for at udtale sig om, hvorvidt tiltalte var ironisk eller sarkastisk. Han havde selv stoppet en anden bil og var optaget af det. Da han blev færdig med den anden bilist var også [Vidne 1] og tiltalte færdige med deres sag.

Han vil ikke forholde sig til situationen med en ordveksling om at rive en tilkendegivelse i stykker, da han ikke har overværet samtalen mellem tiltalte og [Vidne 1], fordi han var optaget af noget andet. Han havde ikke selv nogen ordveksling med tiltalte udover det refererede.

Han og [Vidne 1] talte efterfølgende samme dag og senere om episoden. Formentlig talte de også på stedet om det, men det husker han ikke. [Vidne 1] fortalte, hvad hans oplevelse af episoden var. Vidnet har den mening, som han hele tiden har haft, at folk reagerer forskelligt ude i den virkelige verden. Han ville nok ikke selv have ladet det komme så langt, men ville have bedt tiltalte om at sætte sig ind i sin bil. Han har skimmet [Vidne 1's] notits, efter at den var afleveret, for at se, hvad det handlede om. Han er blevet afhørt af DUP, men har ikke i den forbindelse læst eller set notitsen.

Foreholdt notitsen side 1, 4. -10. afsnit, forklarede vidnet, at han helt klart genkender, at han efter at have været oppe og notere tiltaltes bils registreringsnummer og farve, gik tilbage til [Vidne 1] og tiltalte og sagde som refereret. Hvad [Vidne 1] og tiltalte sagde forud herfor og efterfølgende, kunne han af gode grunde ikke høre, da han ikke stod ved

siden af dem. Han har således heller ikke hørt tiltalte udtale som anført i 7. afsnit. Det var, efter at han var gået tilbage til laseren, at han hørte de to refererede udtalelser.

Foreholdt sin forklaring som refereret i afhøringsrapport af 24. januar 2017 side 3, side 1, sidste afsnit og side 2, første og andet afsnit, forklarede vidnet, at det ikke er korrekt refereret. Han havde ikke nærlæst notitsen og kan med 100 % sikkerhed sige, at han ikke havde hørt den indledende ordveksling mellem **Vidne 1** og tiltalte. Han har formentlig ikke tillagt det refererede i rapporten stor betydning og har ikke læst rapporten godt nok. Han har ikke tænkt over, hvilken betydning det kunne få videre frem. Han har i dag forklaret det, som han har forklaret fra starten.

Han husker ikke, hvor længe han har været kollega med **Vidne 1**, men det er i nogle år. Det kan godt passe, at det er fra 2012. Han og **Vidne 1** arbejder stadig i samme afdeling. Han arbejder også som køreprøvesagkyndig.

Med hensyn til **Vidne 1's** kække bemærkning om Duppen var det jo en hamrende træls situation for en kollega, men det er vilkårene. De ved godt, hvad Duppen betyder, og at det ikke er et sted, man ønsker en sag behandlet.

Kontrollisten er et internt arbejdsredskab og skal gemmes som dokumentation for kontrol af lasermålinger. Man behøver dog ikke skrive selve målingen i listen. Det er anderledes ved målinger på motorvej, hvor den der måler, og den der stopper køretøjet, står adskilt. Han følte sig ikke på noget tidspunkt presset til at slette tiltaltes måling i kontrolskemaet. Han havde opfattelsen af, at der var tale om en ganske almindelig ekspeditionssag. Her var det blot tre kolleger, der pludselig og tilfældigt var i sag sammen. Han tog en ny måling, fordi det var en stille og rolig sag, og der var ingen grund til for ham at blive stående sammen med tiltalte og **Vidne 1**.

Det er hans overbevisning, at folk i en sådan situation på stedet skal have lov til at være frustrerede, og de oplever som færdselsbetjente alle mulige situationer.

Foreholdt sin forklaring som refereret til afhøringsrapport af 24. januar 2017, side 4 forklarede vidnet, at det ud fra det, som han havde hørt, og ud fra den tid, som sagen tog på stedet, var hans opfattelse, at der var tale om en ganske almindelig sag med undtagelse af, at der var tale om en kollega. Han mener ikke, at der var grund til at kontakte en overordnet herom.

Der er i forbindelse med afhøringerne dokumenteret notits af 16. november 2016, udfærdiget af politiassistent **Vidne 1**.

Rettens begrundelse og afgørelse

Efter bevisførelsen lægges det til grund, at tiltalte som fører af en personbil under en hastighedskontrol med Laser på Strandvejen i Aarhus, foretaget af politiassistentene **Vidne 1** og **Vidne 2**, blev målt til en hastighed over den tilladte, og at tiltaltes bil af politiassistent **Vidne 1** blev bragt til standsning. Tiltalte og politiassistent **Vidne 1** kendte hinanden, idet de tidligere havde gjort tjeneste sammen.

Det lægges videre til grund, at der under den efterfølgende politiforretning var en ordveksling mellem tiltalte og **Vidne 1**, som var den, der havde kontakten til tiltalte og udfærdigede tilkendegivelsen.

Tiltalte har forklaret, at han ikke husker den direkte ordlyd af sine udtalelser, idet han ikke efterfølgende havde hæftet sig meget herved. Han kan ikke genkende ordlyden i det citerede og afviser at have brugt udtrykket "regenerere", og han mindes ikke, at **Vidne 1** havde nævnt "Duppen" (Den Uafhængige Politiklagemyndighed).

Vidne 1 har afgivet en troværdig forklaring om ordvekslingen, som han samme dag havde beskrevet i et håndskrevet notat, der var overensstemmende med den notits, som han havde udarbejdet til sagen.

Vidne 2 har forklaret, at han kun overhørte en lille del af ordvekslingen mellem tiltalte og **Vidne 1**, idet han fortsatte sit arbejde og stoppede en anden bilist. Dog havde han hørt tiltalte sige noget om at rive noget i stykker, og hørt **Vidne 1** sige, at der ikke var langt op til "Duppen".

På baggrund af de afgivne forklaringer lægger retten til grund, at tiltalte under ordvekslingen med **Vidne 1** overfor denne har fremsat udtalelser som beskrevet i anklageskriftet eller lignende udtalelser.

Efter en samlet vurdering af de afgivne forklaringer og omstændighederne under politiforretningen finder retten imidlertid, at det er betænkeligt at afvise tiltaltes forklaring om, at hans udtalelser blev fremsat i en ironisk og sarkastisk "vagtstuejargon", som benyttes blandt kolleger i politiet.

Retten finder herefter - trods karakteren af de fremsatte udtalelser - at det ikke med den til domfældelse fornødne sikkerhed er bevist, at tiltalte havde forsæt til at forsøge at påvirke politiassistent **Vidne 1** til at undlade en videre forfølgning af færdselssagen, eller at han med overvejende sandsynlighed måtte indse, at **Vidne 1** opfattede det sådan.

Tiltalte frifindes derfor for overtrædelse af straffelovens § 155.

Thi kendes for ret:

██████████ Tiltalte ██████████, frifindes.

Statskassen skal betale sagens omkostninger.

██████████ Dommer